

Afstemning

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

18) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 11:

Forslag til folketingsbeslutning om begrænsning af retten til at iværksætte faglige blokader på arbejdsmarkedet.

Af Knud Erik Kirkegaard (KF), Kristian Jensen (V) og Ole M. Nielsen (KRF) m.fl. (Fremsat 5/10 2000).

Forslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Ove Hygum):

Forslagsstillerne foreslår, at regeringen senest den 1. januar 2001 skal fremsætte et lovforslag, der indsnævrer retsgrundlaget for iværksættelse af faglige blokader på arbejdsmarkedet.

Forslaget er identisk med det tidligere fremsatte forslag, B 18, som vi behandlede her i Tinget i sidste samling, et forslag, som regeringen ikke kunne støtte. Jeg vil derfor kun kort redegøre for, hvorfor regeringen ikke kan støtte forslaget.

Vi har et arbejdsretligt system, en særlig måde at regulere arbejdsmarkedet på, som arbejdsmarkedets parter lagde grundstenen til ved et forlig for mere end 100 år siden. Vores arbejdsretlige system er karakteriseret ved en regulering ved aftaler og overenskomster, et system, som gennem tiderne har vist sig at være velfungerende, og som er beundret verden over. Jeg tror faktisk godt, jeg kan lægge til, at det er et system, som også repræsentanter for flere af forslagsstillerens partier rundtomkring i verden fremhæver som et fremragende eksempel.

Regeringen mener bestemt ikke, at der er brug for en lovmæssig begrænsning af blokaderetten. Jeg vil gerne understrege, at arbejdsmarkedets parter i meget høj grad er bevidste om

det ansvar, der påhviler dem. Arbejdsmarkedets parter har gennem tiderne vist, at de er i stand til at håndtere og løse problemerne på arbejdsmarkedet.

Blokader og strejker er arbejdsretlige kampskridt, som arbejdere og deres fagforeninger kan anvende til at få en arbejdsgiver til at forhandle om indgåelse af en overenskomst. Der skal være en faglig interesse, som har en passende styrke og aktualitet, når blokader og strejker anvendes som middel til at opnå overenskomst.

Som jeg har sagt tidligere, mener regeringen ikke, at Ikadan- og Brørupsagerne giver anledning til at begrænse blokaderetten. Arbejdsretten fandt, at spillereglerne var overholdt. SiD havde en faglig interesse, som havde den passende styrke og aktualitet. Men der er grænser for, hvor langt en organisation kan gå. Da SiD udvidede blokaden mod Brørup til også at omfatte Brørups kunder, var grænsen for det rimelige overskredet, selv om SiD havde en klar lovlig interesse i at opnå overenskomst. Arbejdsretten fandt, at SiD havde taget et kampskridt i brug, som ikke var lovligt.

Generelt mener regeringen, at Folketinget skal være tilbageholdende med at ville lave lovgivning på områder, der traditionelt er overladt til arbejdsmarkedets parters regulering. Desuden er retten til kollektive kampskridt en af de fundamentale rettigheder, som er beskyttet i både ILO's konventioner og i Europarådets socialpagt.

Selv om retten kan begrænses, kan det kun ske i ganske særlige tilfælde, og den foreslåede begrænsning af blokaderetten vil formentlig blive opfattet som en fratagelse af nogle velerhvervede rettigheder. Det vil kunne give anledning til kritik af Danmarks handlemåde, og jeg skal på den baggrund meddele, at regeringen ikke kan støtte forslaget.

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg skal følge arbejdsministeren op ved at sige, at Socialdemokratiet heller ikke kan støtte dette beslutningsforslag, hvis målsætning er – og det ved vi alle – at begrænse retten til faglige blokader på arbejdsmarkedet.

Som jeg har sagt utallige gange under de adskillige debatter, der har været rejst herom, så skyldes det, at vi anerkender den danske aftalemodel og dermed princippet om, at konflikterne på arbejdsmarkedet løses af parterne i overensstemmelse med septemberforliget, hovedaftalen og de øvrige spilleregler, som eksisterer i det